

I hvert Fald erkendte Folketinget dette i Samlingen 1917—18 ved Finanslovens tredie Behandling. Tinget havde da sat en kvindelig Forfatter ind paa en fast Understøttelse, men dette fortrød det samme Folketing, da det var blevet bekendt med denne Forfatterindes Produktion. Der skete den Gang dette, at det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen ved tredie Behandling fremdrog dette Spørgsmaal, og Ordføreren for Kultusministeriets Budget den Gang, det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, sagde, at han vilde græde tørre Taarer, hvis Landstinget stemte den paagældende Bevilling ud; alt-saa stemte Forslaget om fast Understøttelse til denne kvindelige Forfatter ned. Den daværende Kultusminister Hr. Keiser-Nielsen tog, da Sagen kom til Behandling i Landstinget, baade Bevillingen og denne Forfatterinde meget varmt i Forsvar. Venstres Ordfører i Landstinget, daværende Landstingsmand Jørgen Pedersen, henviste ved første Behandling til, at det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen i Folketinget paa Venstres Vegne havde beklaget, at man ikke havde kunnet enes om at stemme Bevillingen til den paagældende Forfatterinde ud ved tredie Behandling. Ordføreren udtalte, at han antog, det var ved et Uheld, der var opnaaet Enighed om at optage denne Bevilling paa Forslaget, men maaske kunde nu Landstinget rette denne Fejl, som var sket, og som Folketinget erkendte var en Fejl. Jeg gør opmærksom paa, at den paagældende Forfatterinde var opført paa Finanslovsforslaget med en fast Understøttelse, det samme, som det drejer sig om ved det af mig stillede Ændringsforslag. Under Forhandlingen i Landstinget tager Landstingsmand Harald Jensen Ordet: Han vilde ikke være Medforslagsstiller til et Ændringsforslag i den paagældende Retning, da han mente, at det var for lille et Spørgsmaal at sende Finanslovsforslaget tilbage til Folketinget paa, men han udtalte — det er Landstingstidende Sp. 1388 — følgende: „Jeg ser saaledes paa Sagen, at den Litteratur og den Kunst, der skal ind under disse Bevillinger, skal være folkeopdragende og folkeoplysende Litteratur og Kunst. Det er den, som skal belønnes derigennem, og til den tror jeg nu alligevel ikke, man kan regne denne Bog.“

Daværende Kultusminister Hr. Keiser-Nielsen tager imidlertid, som sagt, Bevillingen og Forfatterinden stærkt i Forsvar og siger, at hun kan ikke tages ene ud, det vilde være ganske meningsløst uretfærdigt, saa maa hele Beløbet stryges. Han siger: „Saa maa vi lade alle Understøttelser for i

Aar falde, og saa kan man eventuelt ad Aare tage under Overvejelse i Rigsdagen, om man ønsker at gøre andre Regler gældende for disse Forfatterunderstøttelser end dem, der hidtil har været gældende“. Og han anfører, at den nævnte Forfatterinde har været anbefalet af Georg Brandes, Jeppe Aakjær og Forfatterforeningens Formand Sophus Michaëlis. Hertil svarer Venstres Ordfører Jørgen Pedersen — Sp. 1422 —, at han ikke kan anerkende den Betragtning af Ministeren, at man, naar tre Mænd har anbefalet, at hun optages paa Listen over faste Understøttelser, maa tiltræde dette, og videre siger han: „Jeg kan heller ikke anerkende den Betragtning, at naar Rigsdagen staar i Begreb med at gøre noget af den Art, som i mine Øjne er uværdigt, at det saa skal regnes dem til Last, som gør opmærksom derpaa“.

Ved anden Behandling motiverer samme Ordfører Ændringsforslaget om, at Bevillingen til denne Forfatterinde skal udgaa. Han vender sig skarpt mod en Kreds af Forfattere, der har udtalt sig offentligt om den uværdige Agitation, der i den senere Tid er rejst af Hensyn, der er Kunsten uvedkommende, og han fortsætter: „Det synes deraf at fremgaa, at disse danske Skribenter mener, at naar noget af en Kreds eller Klike er anerkendt for at være Kunst, taaler det ingen Kritik, saa har Staten at støtte, uanset om det paagældende Værk er af den Beskaffenhed, at det maa siges at være til Gavn for Samfundet, eller om det ubetinget maa siges at være til Skade“. Og til Slutning udtaler han: „Jeg ved meget vel, at der er forskellige Retninger i Litteratur som i Kunst, og jeg er klar over, at Staten maa optræde tolerant overfor de forskellige Retninger, ogsaa med Hensyn til sine Understøttelser“. „Men“, siger han, „jeg vil meget bestemt hævde, at det bør være Formaålet, at det, man støtter, er til Gavn for det Samfund, med hvis Penge man betaler det, og dersom det ikke er til Gavn, men afgjort er og kun kan være til Skade, bør det ikke støttes“.

Ændringsforslaget blev vedtaget af Landstinget med alle Stemmer mod een og blev accepteret af Folketinget.

Efter at jeg havde besluttet at stille mit Ændringsforslag, saa jeg efter, hvorledes den tilsvarende Sag, som jeg nu har refereret, var forløbet, og det interesserede mig at erfare, at man den Gang — og da særlig Ordføreren Hr. Jørgen Pedersen — i sit Standpunkt gik ud fra ganske den samme Grundanskuelse, som har dikteret mig min Holdning. Man blev ogsaa imødegaaet med